

## Hồi 583

### Đại cục dĩ định

“Tiểu Thi! Tới đây cạnh ta!”.

Tiểu Thi nét mặt nhợt nhạt đến bên Kỷ Thiên Thiên ngồi xuống. Từ sáng nay bọn họ bị cấm ra khỏi lều, thủ vệ bên ngoài rõ ràng đã được tăng cường. Phong Nương tới thăm họ hai lần, lần nào cũng lặng yên không nói, vẻ mặt nặng nề làm tăng thêm bầu không khí khấn trương trước khi mưa to gió lớn, đại sự sắp sửa xảy ra.

Kỷ Thiên Thiên thì không sao, nhưng Tiểu Thi lại không chịu nổi áp lực trầm trọng, tinh thần rất bất an.

Kỷ Thiên Thiên bình tĩnh dịu giọng nói: “Ta biết Thi Thi rất sợ hãi. Tuy chúng ta không nhìn thấy, nhưng lại nghe thấy âm thanh điều động quân mã bên ngoài, đại chiến tựa như có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Nhưng Thi Thi nhất định phải tin, ta và muội sẽ cùng vượt qua cửa ải khó khăn này, hôm nay sẽ là ngày cuối cùng chúng ta ở lại đây, mọi khổ nạn cũng sẽ kết thúc trong ngày hôm nay”.

Tiểu Thi nước mắt tuôn trào, nức nở: “Nhưng mà...”.

Kỷ Thiên Thiên nói: “Đừng khóc, bây giờ Thi Thi phải kiên cường hơn. Ngày hôm nay tuyệt không dễ dàng, muội đừng cảm đối diện với tất cả là giúp ta nhiều nhất.

Tiểu Thi cố ngăn nước mắt, nhưng vẫn còn thút thít.

Kỷ Thiên Thiên xót xa ôm vai Tiểu Thi, ghé vào tai khẽ nói: “Yến lang đã nghĩ ra kế hoạch hoàn hảo để cứu chúng ta, hiện giờ tình thế hoàn toàn do chàng khống chế, đương nhiên Mộ Dung Thùy không nghĩ thế mà cho rằng mình đã tạo được thế bất bại, nhưng chiến tranh xưa nay là trò chơi vô tình người sống ta chết, sự thực sẽ khiến hấn kinh hoàng”.

Tiểu Thi ngược đôi mắt đầm lệ nhìn Kỷ Thiên Thiên giọng bi thiết: “Tiểu thư! Nếu có cơ hội đào tẩu, ngàn vạn chớ làm như lần trước, không cần quan tâm muội nữa”.

Kỷ Thiên Thiên đau đớn nói: “Ngốc à! Tiểu thư sao nỡ bỏ muội mà đi? Tin ta đi, chúng ta nhất định có thể cùng nhau rời khỏi đây”.

Tiểu Thi giọng run run: “Tiểu thư!”.

Kỷ Thiên Thiên lại ghé sát tai Tiểu Thi nói khẽ: “Chuyện ta đã cho mọi người biết là thực đó, quyền chủ động đã lọt vào tay Yến lang, Mộ Dung Thùy không còn lựa chọn nào khác, rồi Thác Bạt Khuê sẽ thay mặt Yến lang thách Mộ Dung Thùy đơn đả độc đấu, phần đặt cược chính là chúng ta. Bất luận chuyện gì xảy ra, mọi người cũng phải giữ trọn niềm tin, dù rằng trong hoàn cảnh tuyệt vọng nhất cũng không được để mất hy vọng”.

Tiểu Thi nói: “Đúng là Yến công tử cho tiểu thư biết ư?”.

Kỷ Thiên Thiên nói: “Đến lúc này ta còn lừa mọi người nữa sao? Huỳnh đệ Hoang nhân của ta đã đến khu rừng bên rìa Nhật Xuất nguyên chờ đợi thời cơ thích hợp. Một đoàn quân Thác Bạt tộc tinh nhuệ khác đang tiến về phía Nhật Xuất nguyên, chính Ngạc sẽ tiến vào Nhật Xuất nguyên”.

Thân hình mảnh khảnh của Tiểu Thi run lên: “Thật vậy ư?”.

Kỷ Thiên Thiên bực bội nói: “Thì ra nha đầu nguoi đến lúc này vẫn còn nửa tin nửa ngờ. Ta không nói với mọi người là thật hay giả nữa, bởi vì lập tức sẽ có đáp án, ta muốn mọi người tận mắt chứng kiến sự việc sắp xảy ra”.

Tiếp đó hai mắt lộ vẻ khao khát nói: “Cuộc sống chẳng phải quá kỳ diệu sao? Con người ta không hề biết trân quý những gì đang có, cho đến lúc mất hết mọi thứ mới chợt phát giác những thứ mình đã có quý giá biết bao. Được rồi lại mất đương nhiên khiến người ta khó lòng chịu đựng, nhưng mất rồi lại được còn khiến người ta đặc biệt hoan hỉ, tuyệt vời nhất là người có lại không phải những gì trước kia, bởi người sẽ dùng thái độ hoàn toàn mới trân trọng và đối đãi với những thứ đó, dù rằng trước đó chỉ là những sự vật nhỏ nhặt tầm thường cũng sẽ mang ý nghĩa mới lạ. Khi tiểu thư ở Kiến Khang luôn mong truy cầu cái mới, đến hôm nay mới hiểu rằng vấn đề không phải ở chỗ có mới mẻ kích thích hay không, mà là ở tại lòng mình. Trở lại Biên Hoang Tập Thi chớ quên những điều này, phải biết yêu quý mọi thứ xung quanh, biết làm chủ cuộc sống của mình”.

Tiểu Thi đang muốn nói, Kỷ Thiên Thiên khẽ bảo: “Phong Nương đến rồi!”.

Nói chưa dứt, Phong Nương vén trướng tiến vào, vẻ mặt tề đại nói: “Xin tiểu thư theo tôi, hoàng thượng muốn gặp tiểu thư”.

oOo

Thác Bạt Khuê chấp tay đứng bên rìa phía đông trên đỉnh một ngọn đồi rộng rãi ngẫm quan sát doanh trại Mộ Dung Thùy, ánh mắt tập trung vào một tòa đài cao nằm giữa khu doanh trại phía nam.

Mỗi khi lập trại ở nơi hoang dã đều phải dựng vọng lâu và tháp canh xung quanh để có thể từ trên cao khống chế địch nhân phía dưới, nhưng doanh trại của tướng soái cũng phải đặt ở chỗ cao có tầm nhìn xa để khống chế toàn cục và chỉ huy tác chiến. Đài cao ba trượng đó chính là đài chỉ huy của Mộ Dung Thùy, có Mộ Dung Thùy tọa trấn ở đó, khi chưa hết lương, dù Thác Bạt tộc và Hoang nhân tiến công ác liệt đến đâu cũng chắc chắn sẽ hao binh tổn tướng mà lui.

Thác Bạt Khuê lắc đầu thở dài: “Mộ Dung Thùy người thực sự có thể độc ác thế sao?”.

Sở Vô Hạ đứng sau lưng hỏi: “Vì sao tộc chủ nói vậy?”.

Thác Bạt Khuê nói như không có chuyện gì xảy ra: “Nàng không thấy càn khôn chất đông ở doanh trại phía nam sao? Nếu ta đoán không nhầm, khi Hoang nhân vừa tới, Mộ Dung Thùy sẽ mang càn khôn ra ngoài chất thành đông to, ở giữa dựng một cây cột gỗ, đem Kỳ Thiên Thiên và Tiểu Thi trói vào đó, trước tiên châm lửa đốt càn khôn cây phía ngoài, khi đó Hoang nhân không còn lựa chọn nào khác đành sống chết xông đến cứu hỏa cứu người, Mộ Dung Thùy sẽ phát động toàn quân xuất kích, thừa dịp đoạt luôn lương thảo”.

Sở Vô Hạ nói: “Nhưng lại chỉ có chiến sĩ của chúng ta tới thôi à!”.

Thác Bạt Khuê bật cười: “Đó chính là chỗ tuyệt nhất, khi Mộ Dung Thùy thấy chỉ là người của Thôi Hoàn, lúc ấy mới kinh hoàng phát giác lại thua một nước cờ nữa, nhưng không làm sao lật ngược thế cờ”.

Sở Vô Hạ chân thành nói: “Người ta nói Biên Hoang Tập đầy rẫy nhân tài, kỳ nhân dị sĩ đếm không xuể, mọi người luôn hoài nghi điều này, nhưng đến hôm nay thì không thể không chịu phục”.

Thác Bạt Khuê thầm nhủ kỳ nhân dị sĩ chính là Yến Phi, nếu không nhờ chàng có năng lực liên hệ tâm linh với Kỳ Thiên Thiên, trận này nhất định sẽ bại trận một cách hết sức hờ hững.

Sở Vô Hạ nhìn về Quân Đô quan nằm ở phía bắc Thái Hành sơn ở phía chân trời xa xa, nói: “Khi Hoang nhân đoạt được Quân Đô quan tộc chủ sẽ làm gì? Chả lẽ cứ y theo kế hoạch của Hoang nhân mặc cho Mộ Dung Thùy bỏ đi để có được chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên ư?”.

Thác Bạt Khuê khẽ cười: “Mục tiêu của ta là đánh bại Mộ Dung Thùy, mục tiêu của Yến Phi là đoạt lại mỹ nhân, thoáng nhìn hai mục tiêu này dường như có mâu thuẫn, sự thực

lại là một. Khi Kỷ Thiên Thiên an toàn trở về là ta hoàn thành lời hứa với huynh đệ Yến Phi của ta, sau đó mọi chuyện sẽ do ta làm chủ, hiểu chưa?”.

Sở Vô Hạ mắt sáng rực gật đầu: “Hiểu rồi!”.

oOo

Toàn thể doanh trại nhốn nháo, từng đám Yên binh được điều đi theo trật tự, những người ở lại cũng vội vã chỉnh lý trang bị, dặn bảo binh sĩ cho ngựa ăn, cảnh tượng y như đại chiến sắp xảy ra.

Kỷ Thiên Thiên có hơn hai mươi cao thủ Yên nhân áp tải theo Phong Nương đi về phía đài cao. Dọc đường Phong Nương không nói một lời, nét mặt trở lạnh khiến người ta khó lòng đoán được bà ta đang có ý nghĩ gì, hoặc giả chẳng có ý nghĩ gì.

Từ khi bị Mộ Dung Thùy bắt đây là lần đầu tiên Kỷ Thiên Thiên có cảm giác rõ rệt về thân phận tù đồ. Nàng chẳng để ý gì đến những ánh mắt dò xét, giữ lòng trong sáng, lặng lẽ đi theo Phong Nương, cũng chẳng đoán Mộ Dung Thùy triệu nàng tới gặp để làm gì.

Cuối cùng Phong Nương cũng dừng lại, thì ra đã đến chân cây chiếc thang gỗ dẫn lên đài, Kỷ Thiên Thiên ngược nhìn lên, chỉ thấy lan can gỗ bao quanh đài, nhưng không có ai.

Kỷ Thiên Thiên quay nhìn Phong Nương, bà ta cúi đầu tránh ánh mắt nàng.

Kỷ Thiên Thiên ngậm thở dài tiến lên hai bước, đang định bước lên bậc thang chột trong tâm cảnh giác, nhưng đã không kịp ứng biến, mười ngón tay của Phong Nương đã như mười mũi tên nhọn hoắt phóng vào lưng nàng, chớp mắt đã kích trúng hơn ba mươi huyệt đạo của nàng.

Kỷ Thiên Thiên mình mẩy tê cứng, huyết khí không thông, toàn thân tựa như không còn chút khí lực nào, nghiêng người chực ngã về phía sau. Phong Nương ở phía sau đỡ lấy nàng, ghé sát tai buồn rầu nói khẽ: “Tiểu thư! Xin thứ lỗi! Ta chỉ phụng mệnh mà làm, lúc này ta không còn lựa chọn nào khác, đành nghe theo mệnh trời. Thủ pháp này của ta chỉ kiềm chế chân khí để không thể đề khí vận kinh, còn lại mọi cái vẫn như thường, sau khi hết tê dại khí lực lại hồi phục. Cấm chế chỉ có công hiệu trong sáu canh giờ rồi sẽ tự động giải trừ tùy theo khí mạch vận chuyển. Ai!”.



Kỷ Thiên Thiên đầu óc rối loạn, cũng không biết có nên cảm hận Phong Nương hay không, quả nhiên cảm giác tê tái qua đi mau chóng, nàng lại có thể đứng thẳng lên bằng sức mình.

Phong Nương lùi lại một bước, hồi phục bình tĩnh, lạnh lùng nói: "Tiểu thư! Mời lên".

Lúc này còn biết nói gì, Kỷ Thiên Thiên ngược nhìn lên, Mộ Dung Thùy đứng tựa lan can điềm đạm nói: "Thiên Thiên! Lên đây!".

Kỷ Thiên Thiên thầm nghĩ vừa rồi Phong Nương tập kích mình nhất định diễn ra dưới sự giám thị của Mộ Dung Thùy, trách nào Phong Nương nói không được lựa chọn. Thở dài cất bước trèo lên bậc thềm, Mộ Dung Thùy lui bước vào trong.

Kỷ Thiên Thiên từng bước một tiến lên, thầm nghĩ may sao đây không phải là soái trưởng của Mộ Dung Thùy mà là cao đài giữa thanh thiên bạch nhật dưới ánh mắt mọi người, nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng, dù nàng muốn tự tận cũng không đủ sức.

Bất quá là nghĩ đến Mộ Dung Thùy hành sự khó lường, hẳn muốn làm gì thì làm vậy, ai dám can thiệp? Lại may mà Phong Nương tuyệt sẽ không để hẳn công nhiên làm chuyện thương thiên bại lý như vậy, tâm tình có chút lạc quan hơn.

Trong tình trạng thấp thỏm bất an như vậy, Kỷ Thiên Thiên lên tới đài cao.

Mộ Dung Thùy đang tựa lan can nhìn về phía đồi cây hoang đã chấp chùng phía nam Nhật Xuất nguyên, trầm giọng nói: "Thiên Thiên! Mời tới bên cạnh ta".

Kỷ Thiên Thiên gót ngọc nhẹ nhàng bước tới sau lưng hắn, than: "Giữa chúng ta còn gì để nói nữa đây?".

Mộ Dung Thùy tràn ngập cảm xúc nói: "Làm sao chúng ta lại tới tình cảnh này? Trời cao thật không công bình với ta".

Kỷ Thiên Thiên im lặng không nói.

Mộ Dung Thùy thoát xoay người, hai mắt lấp loáng nhìn chằm chặp vào nàng nói: "Đây là cơ hội cuối cùng của Thiên Thiên, chỉ cần nàng nói một câu, một trường máu đổ thành sông sẽ không xuất hiện, không thì chẳng những Yến Phi phải chết, Hoang nhân huynh đệ của nàng cũng không ai sống sót trở về, mọi thứ đều trong tay ta, không ai có thể thay đổi tình huống này".

Kỷ Thiên Thiên buột miệng hỏi: "Thực sự tình huống do người khống chế sao?".

Ánh mắt Mộ Dung Thùy lộ vẻ cảnh giác, lướt tới nhanh như chớp vươn tay chụp vào vai Kỷ Thiên Thiên.

Kỷ Thiên Thiên nhếch môi không nói, nghĩ thầm người nhầm rồi, nghĩ rằng Phong Nương nói một đằng làm một nẻo không chế trụ nàng, vì vậy nàng vẫn đủ sức tự tận.

Mộ Dung Thùy lộ vẻ cổ quái, hiển nhiên phát giác cấm chế của Phong Nương vẫn còn nguyên tác dụng, tiếp đó hai mắt cháy rực lên.

Kỷ Thiên Thiên thâm hô hồng bát, biết hẳn vì cú đụng chạm với mình mà phát tác thú tính, mất khả năng kiềm chế, có ý muốn xâm phạm nàng.

Kỷ Thiên Thiên rốt cuộc không thắng nổi nỗi sợ hãi trong lòng, giãy giụa kêu: “Buông ta ra!”.

Mộ Dung Thùy lắc đầu thở dài: “Buông tha nàng? Nàng nói gì vậy? Thiên Thiên quá hiểu ta, thứ ta không có được thì bất kỳ ai cũng không có được”.

Đúng lúc này tiếng còi hiệu vang lên.

Mộ Dung Thùy giật mình buông tay, xoay người nhìn.

Tiếng vó ngựa từ phía nam thảo nguyên vọng đến, hốt nhiên vô số kỵ sĩ từ trong rừng phóng ra, đội hình tề chỉnh, cờ xí tung bay, Yên nhân trong doanh trại thấy đều ngẩng đầu lên nhìn.

Mộ Dung Thùy tựa như quên mất Kỷ Thiên Thiên, mắt mở to bước đến bên lan can.

Kỷ Thiên Thiên thở phào, suýt nữa định bỏ xuống cao đài, nhưng lại không nỡ rời khỏi cảnh tượng rung động lòng người từ trên cao nhìn thấy.

Mặt trời treo cao giữa trời.

Nàng thầm nghĩ: “Yên lang không hề dối mình, năm ngàn tinh nhuệ Thác Bạt tộc đúng như chàng đã nói, chính Ngọ sẽ tới Nhật Xuất nguyên, thời điểm công kích Quân Đô quan đã đến”.

Mấy ngàn chiến sĩ ập đến như thủy triều, tới cách doanh trại Yên quân năm dặm về phía nam sắp thành trận thế, không ngớt lớn tiếng hò reo, khí thế sục sôi.

Tám tổ xe la đi theo trật tự sắp thành hàng ngang phía sau trận địa kỵ binh. Dù Kỷ Thiên Thiên hay Mộ Dung Thùy đều hiểu hơn hai trăm cỗ xe đặc chế này bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành la xa trận hết sức kiên cố, không sợ bị tấn công.

Mộ Dung Thùy quét mắt nhìn bốn phía, đột nhiên ánh mắt dừng lại ở hướng Quân Đô quan cách đó hơn mười dặm, nét mặt lo sợ.

Kỷ Thiên Thiên thâm nhủ bây giờ người hẳn đã biết chủ động không còn trong tay, bất giác cũng bội phục đầu óc linh hoạt của Mộ Dung Thùy, khi phát giác trong số quân kéo tới

không có Hoang nhân lập tức biết không hay.

Tiếng kêu kinh hãi vang lên khắp doanh trại.

Từng đụn khói đen kịt cuộn cuộn bốc lên từ con đường núi phía Quân Đô quan.

Mộ Dung Thùy chưa kịp phản ứng, tiếng vó ngựa lại vang lên, vô số chiến sĩ Hoang nhân từ khu rừng rậm sát bên Thái Hành sơn xông ra, tựa như sóng lớn phá tan đê ngăn, hàng vạn chiến mã phi nhanh như tên bắn trên đường sơn đạo. Yên nhân trong doanh trại ngoài việc trợn mắt há mồm ra chẳng có cách gì ngăn cản.

Không phải Mộ Dung Thùy không tính đến khả năng đối phương phong tỏa đường rút, đã phái tinh binh mãnh tướng trấn thủ Quân Đô quan, lại mở rộng đường dốc, đặt trận lôi mọc chính là để đối phó với tình huống này. Chỉ cần một mặt cố thủ đường núi, mặt khác xuất binh giáp kích chắc chắn sẽ đập tan âm mưu địch nhân. Nhưng không ngờ địch nhân chớp thời cơ chuẩn xác như thế, chọn đúng lúc binh lính trấn thủ Quân Đô quan ba ngày liên tục công tác sức mỗi gân mồn liền phát động công kích mãnh liệt.

Rất đông Yên nhân bị Hoang nhân tập kích đuổi chạy ra ngoài, khi bọn họ kinh hoàng phát giác Hoang nhân từ bên trái xông đến lập tức mất hết ý chí chiến đấu, cố chết chạy về phía doanh trại.

Quân Đô quan thất thủ.

Hiện giờ đường rút lui duy nhất của Yên nhân chỉ còn lại bốn cây cầu phao bắc ngang qua Tang Can hà, chưa nói đến việc cầu phao không chịu nổi công kích từ thượng du, mà dù có thể rút sang bên đối ngạn, muốn chạy về Trung Sơn còn phải vòng qua Thái Hành sơn, trong tình trạng thiếu lương, lại phải ứng phó địch nhân truy kích, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Mộ Dung Thùy quay đầu nhìn Kỷ Thiên Thiên, mặt cắt không còn hột máu.

oOo

Thuyền buồm tới bến sông Giang Lăng thành, cảnh tượng đập vào mắt khiến Hoàn Huyền tim đập chân run, không hiểu gì hết.

Cửa thành Giang Lăng mở rộng, dân chúng bồng bế nhau chạy trốn tán loạn, không thấy binh lính giữ thành đâu hết. Trên bến cực kỳ nhốn nháo, thuyền bè ào ào bỏ đi, phẳng phất như đến ngày tận thế.

Hoàn Huyền không đợi thuyền ghé bờ, từ trên thuyền tung mình xuống bến, quát hỏi người chạy trốn xung quanh: “Có chuyện gì xảy ra?”.

Một người chạy tới đón, phía sau còn có hơn chục binh lính đi theo, nói: “Bẩm hoàng thượng, ngàn vạn chớ vào thành, trong thành loạn dân làm phản, hết sức nguy hiểm”.

Hoàn Huyền định thần nhìn lại mới hay là đại tướng tâm phúc Phùng Cai, thất thanh hỏi: “Hoàn Vĩ đâu rồi?”.

Phùng Cai đáp: “Tin tức về thuyền đội của hoàng thượng bị phục kích tại Tranh Vành châu truyền về, đại tướng quân Hoàn Vĩ lập tức thu thập của cải vàng bạc bỏ đi, thần gắng khuyên ông ta ở lại, ông ta nói một câu rất khó nghe rồi bỏ đi chẳng buồn ngoảnh lại”.

Hoàn Huyền toàn thân lạnh buốt, trong mình không còn chút hơi ấm nào, quên cả cảm hận Hoàn Vĩ, giọng nghi ngờ: “Tin tức làm sao truyền nhanh đến thế?”.

Phùng Cai rầu rĩ: “Lửa đỏ khói đen từ Tranh Vành châu bốc lên đến mấy chục dặm còn trông thấy, thuyền bè đi về phía đông nháo nhác chạy ngược về, tin tức đã truyền khắp Kinh Châu”.

Hoàn Huyền nét mặt trắng bệch, run giọng hỏi: “Trẫm nên làm sao đây?”.

Phùng Cai nói: “Hiện tại Giang Lăng không thể giữ được, hoàng thượng phải đi ngay lập tức”.

Hoàn Huyền chợt có cảm giác tuyệt vọng chúng bạn bỏ rơi, cùng đường bí nẻo, hỗn hển thở gấp mấy hơi, hỏi: “Đi đâu?”.

Phùng Cai vẫn bình tĩnh đáp: “Càng xa càng tốt! Nếu có thể chạy đến tận Hán Trung trong đất Thục thì có thể bảo đảm an toàn. Thần nguyện gắng hết sức bảo vệ thánh giá”.

Hán Trung là do anh họ Hoàn Huyền là Hoàn Hy trấn giữ, niệm tình thân thuộc, đương nhiên sẽ chịu để Hoàn Huyền lưu trú.

Hoàn Huyền bất giác quay đầu nhìn thuyền buồm, đêm qua y thấy đại thế đã mất, lập tức nhảy lên con thuyền này lợi dụng đặc tính cơ động linh hoạt của nó quay đầu bỏ chạy, may mà giữ được mệnh. Nhớ lại chuyện này vẫn cảm thấy ngượng ngùng.



Phùng Cai hiểu ý nói: “Hoàng thượng tuyệt đối không thể theo đường sông vào Thục, nghe nói thuyền đội của Mao Tu Chi đang đi xuống phía đông tiến về Giang Lăng, nếu muốn chạy thì phải theo đường bộ”.

Hoàn Huyền nhìn quanh, bên mình còn lại không đến hai chục người, bản thân thì nhếch nhác như chó nhà có tang, trông ra chẳng có ai giúp đỡ, ngày nọ chiếm đóng Kiến Khang uy phong bát diện, đâu nghĩ rằng lại có ngày hôm nay.

Hoàn Huyền thê thảm nói: “Ta đâu còn đường nào mà đi? Vậy thì đi theo đường bộ”.

- o O o -